

Scénář - Rozhovor s Jiřím Adamírou

R = Redakce

A = Adamíra

Představení se:

A - Já se jmenuji Jiří Adamíra, narodil jsem se v Berouně, čili nejsem čistokrevný Pražák, ale Berouňák a bylo to tak, že můj táta byl na vojně v Berouně a maminka se jednu neděli za ním vypravila se podívat a já jsem se tam narodil, čili já jsem jako Berouňák. O nás se říká, že jsme jako poválečné děti, bylo 3. září 1949.

R - A v Praze jste žil kde?

A - V Praze jsem žil na Žižkově, to byla taková známa žižkovská čtvrť, která oplývala známými herci například: Krampol, žil tam básník Seifert, potom já a tam jsem žil do svých třiceti let, než začali asanace Žižkova, to znamená, že bourali staré domy, postavili tam nové a nás odstěhovali tady na rodící se Jižní Město, taky potom v pozdějších letech se točili nějaké kriminální filmy, tak se vybírala místa právě na Žižkově, hospody takový ty klasický taková ty zákoutí temný.

R - Ovlivnila vlastně váš život nějak komunistická totalita?

A - No dost, protože vlastně moje generace vyrůstala, ty nejkrásnější léta života prožila v tom totalismu. Proto my si daleko, my starší neříkám starý, ale starší, daleko vážíme víc té demokracie, protože jsme ji neměli, ty mladý se vlastně do té demokracie rodí a vůbec si ji neváží, anebo nevědí, co to je, protože oni ten totalismus nezažili a nemůžou jako posuzovat ten rozdíl.

R - A řeknete nám třeba něco konkrétního, co jste za té totality nemohli?

A - No nemohli, nemohli, no tak se nemohlo cestovat. Tam to bylo tak, že jako o té Evropě socialistické, že jo kde bylo Polsko, já nevím Maďarsko, Rumuni tam byli, tak tam si mohl jezdit na výlety kdykoliv, na dovolený, ale na západ ne to si musel se požádat na Ministerstvu zahraničí, podat žádost a oni ti jednou za pět let pustili do ciziny a potom si pět let zase nemohl nic dělat.

R - A chtěli jste vlastně vy nebo někdo z vašich známých jet na západ?

A - No takhle v 68. když nás v uvozovkách osvobodila rudá armáda a ty bratrské země, tak jsme shodou okolností celá rodina byli na západě, můj táta byl s košíkovou v Americe a já byl s mámou v Itálii a moje sestra ta byla v Anglii, dělala takovou pečovatelku v rodině. Jako padnul dotaz jestli jsem měl rád komunisty nebo nějaký ten příběh, tak vám řeknu, že ne, protože jednak děda byl jako buržoust, to znamená, že on měl krám svůj (obchod) jo soukromník a tomu právě v tom 68. všechno komunisti sebrali teda v 68. ve 48., pak nám teda sebrali ten dům na Žižkově bez náhrady, takže tam jako ovlivnila můj postoj k té vládě a ke všemu, tak jsem učil asi deset let a byl 88. rok, měl jsem dceru asi sedmi letou a narodil se nám syn. Protože manželka byla také učitelka, tak jsme měli, jak se říká lidově hluboko do talíře, to byly peníze no a přišel návrh jako ze shora, že bych mohl dělat ředitele školy, ale má to jeden háček, musím vstoupit do strany a měl jsem dělat ředitele tady. No tak jsem se jako bránil a manželka říkala: „Nebud' blbý, máš tady malý děti, nebudeš je okrádat, tak tam vlez, nic ti to neudělá!“ No nejdřív jako než si byl oficiálním členem, tak si byl takovým kandidátem, to bylo na rok. A když si se jako osvědčil, tak potom s velkou slávou tě za rok přijali, no tak já jsem teda na to kývnul a rok jsem byl kandidátem, nezlobil jsem, byl jsem hodný a vzorný pan učitel a na konci roku bylo tady takový velký sezení a byli tady ředitelé z ostatních škol, no a přišli tady z toho výboru, z KSČ a nejdřív se jako hodnotil ten rok to byl šampus, chlebičky, takový raut komunistický, no a potom ta předsedkyně vstala a teďkon soudruzi a soudružky, ten okamžik na který jistě všichni čekáte, tady vám představuji soudruha Jiřího Adamíru, který dneska tímto krokem vstoupí mezi nás, no tam měli knížku červenou KSČ že jo a tak dále a soudruhu co k tomu řeknete? Tak jsem se postavil a říkal jsem vážení soudruzi, vážené soudružky, nezlobte se na mě, já tam mezi vás nevlezu a omluvte mě, budou tři hodiny, já musím jít pro dceru do mateřský školky, tak bylo mi ctí, vyplížil jsem se dveřmi a prostě jsem utekl.

